

***Bárovácké
jarní
zpravodajství***



Barbora Uhlířová, 6.B

(Vyšlo 18. 5. 2009)

Hurá, jaro!

Příroda už ze sna vstává,
na shledanou zimě dává,
stromy, tráva – i ty děti
jaru budou chválu pěti.

Ptáci z teplých krajů letí,
zima je pryč, hurá, děti!
Slunce hřát už bude víc,
zčervená nám po něm líc.

Sněžné mraky odplouvají,
sněhy na severních stráních tají
sněženky ven stonky tlačí
jaro že je tu nám značí...

(Eva Grillová, 7. A, Andrea Lišková, 7. A)

Slunce svítí, roste kvítí.
Dnes je první jarní den, vyženeme zimu ven!
Vlaštovky už přiletěly a v hnízdech si uklidily,
každé ráno poslouchám
ptačí zpěv, když vstávat mám!
Zima si však drží kliku
i v posledním okamžiku...

(Kristina Viktorová, 7. A)

Jaro, jarní vánku, ty mi nedáš spánku!
Příroda se zelená, je to jarní peřina!
Už je hezky, pojd'te ven, je tu krásný jarní den!
A když májku stavíme, moc dobře se bavíme.
V květnu uctíme Den matek, brzy bude dětí svátek.
A za chvíli bude léto, konec školy –
- no – A JE TO !!

(Miroslava Hejnová, 8. B)

Na Svatém Kameni

Byla to první společná akce tříd 6. A a 6. B. Konečně jsme se dočkali třídního adaptačního pobytu.

Vstával jsem brzy ráno a šel jsem na nádraží, kde jsme měli sraz. Po chvíli jsme se dozvěděli, že na trati je výluka a že místo vlakem pojedeme autobusem! Moc rádi jsme nebyli.

Cesta ale vůbec nebyla špatná. Seděl jsem s Honzou Štroblem, s ním je vždycky sranda. Autobus nás dovezl do Dolního Dvořiště a pak už jsme museli pěšky. Čekala nás cesta dlouhá 8 km.

Zezačátku to bylo fajn. Ale pak jsem si už myslel, že to ani neujdu! Naštěstí pro nás měla paní učitelka připravenou bezva hru, a tak to docela utíkalo.

Každý dostal malou obálku. No a paní učitelka občas a nečekaně rozhodila cestou velkou hrst malých různobarevných papírků. Každá barva měla jinou hodnotu bodů. Naším úkolem bylo po cestě nasbírat co nejvíc barevných papírků a uložit je do vlastní malé obálky. Kdo nasbíral nejvíc papírků a získal za ně nejvyšší počet bodů, ten vyhrál. Byla to zábava, cesta pak rychle utekla.

Dorazili jsme na ubytovnu ve Svatém Kameni. Byla hned naproti památnému kostelu. Šli jsme si na pokoje odpočinout.

V 15 hodin jsme dostali svačinu a šli jsme na procházku k rybníku, kde probíhala další soutěž. Odpoledne rychle uteklo, jenže pak začalo pršet, takže večer jsme si hráli a zpívali na ubytovně. Také jsme společně hodnotili, co se komu líbilo nebo nelíbilo – a proč.

Druhý den jsme dostali za úkol překreslit listy určitých stromů, zapamatovat si, který list patří ke kterému stromu – a pak zase probíhala soutěž.

Po poledním klidu (nebo neklidu?) jsme měli cestu za pokladem. Trasa byla zase plná různých úkolů. Poklad nakonec našel Dominik a měl z toho velkou radost. Po návratu z pokladu nás čekala dobrá večere a pak zase společné hodnocení celého dne.

No a pak ta večerní stezka odvahy! Trošku jsme se přece jen báli, ale bylo to super! Na obloze bylo plno hvězd.

Třetí den byla venku zima. Po snídani jsme hráli venku hry, ale pak už jsme se šli ohřát do chaty. A po obědě nás čekala cesta zpět. Opět pěšky do Dolního Dvořiště. Některým z nás se ani nechtělo odcházet, ale bohužel jsme museli jít. Když jsme přijeli domů, byli jsme sice unavení, ale veselí.

(Michal Trnka a Táňa Antoščenko, 6. B)

Do Egypta a zpět za jeden den

Jednou přišla naše paní učitelka do třídy a oznámila nám, že bychom mohli jet do Brna na výstavu o starověkém Egyptě a o panovníkovi Tutanchamónovi. Právě jsme se o Egyptě učili v dějepisu. Učení o starověkých státech nás moc baví, a tak jsme se těšili.

Ráno jsem nemohla ani dospat, když můj budík začal konečně zvonit. Rychle jsem vystartovala z postele. Táta mě po snídani odvezl do „Mercury“, kde jsme měli sraz. Paní učitelka už tam čekala.

Odjížděli jsme linkovým autobusem z autobusového nádraží na střeše Mercury. Dostali jsme patřičné kázání o tom, jak se máme a nemáme chovat a také paní učitelka trvala na tom, že se musíme připoutat. To nás moc nebavilo, nedalo se moc blbnout.

Konečně jsme dojeli do Brna. Měli jsme ještě dost času, a tak jsme šli na vycházku středem města. Navštívili jsme známou hrobku kapucínů, která je v podzemí kostela nedaleko Zelného trhu. Navštívili jsme dvůr a průjezd Staré radnice, kde jsme kromě jiného viděli i známé „Brněnské kolo“ a „Brněnského draka“. Pak jsme prošli nejznámější brněnské Náměstí Svobody a jinou cestou jsme se už vraceli k zastávkám MHD, odkud jsme měli odjet k místu, kde se konala výstava.

Když jsme došli k objektu, kde se konala výstava, zděsili jsme se. U pokladen byla fronta až hrůza! Jenže my jsme měli vstupenky zarezervované na určitou hodinu, takže jsme tam čekali jen asi půl hodiny. Ale i to bylo dost!

Osobní věci jsme museli nacpat do skříně na zámek. Sotva se nám tam všechno vešlo. A když jsme se dostali dovnitř a uviděli jsme tu krásu, všem nám spadla brada skoro až na zem.

Viděli jsme videoprojekce o Amenhotepovi i o Tutanchamónovi, delší film ve větším sále byl o tom, jak probíhal samotný objev Tutanchamónovy hrobky.

No a pak už ty poklady! Obrovské zlacené a zdobené truhly, které byly vsazeny jedna do druhé, než do nich byly vloženy sarkofágy a zlacená rakev s mumií. Mnoho dalších pokladů z objevené hrobky. Sochy, sošky, nádoby, mísy, zbraně, vozy.... Artefaktů bylo hodně.

Pak už ale byl čas odejít. Byli jsme docela unavení, hlavně proto, že na výstavě bylo hrozně moc lidí. Stavili jsme se v nedalekém MacDonaldu na občerstvení a pak už zpět k autobusovému nádraží. Paní učitelky si myslely, že jsme unavení a že budem spát, ale kdepak! Cestou jsme byli velice veselí a paní učitelky z nás neměly moc radost.

A když jsme se vrátili domů, vyprávěli jsme, jak se nám to líbilo.

(Nikola Parkosová, Jakub Mačí, Bára Uhlířová, 6. B)

Naše lásky a koníčky

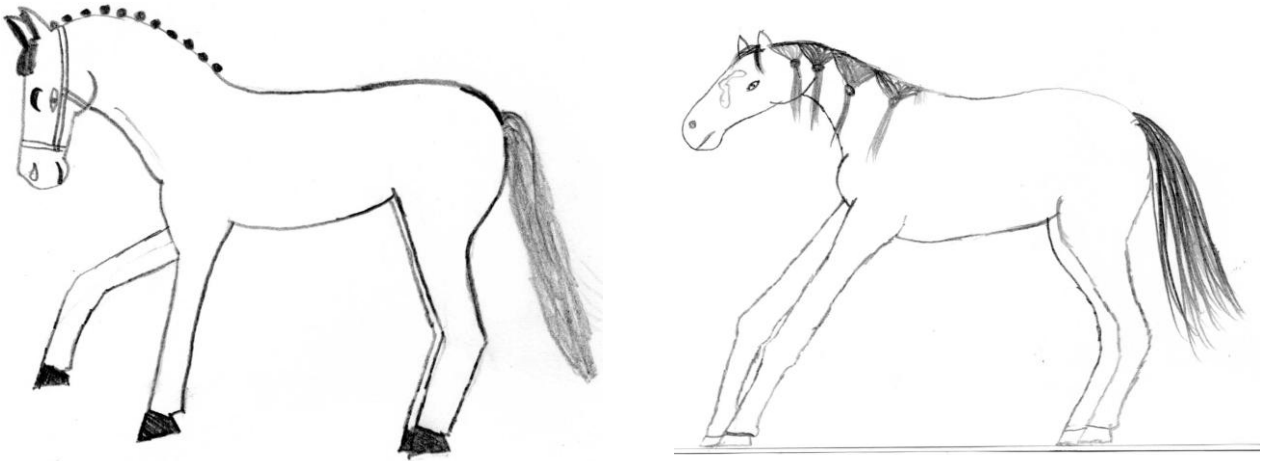
Mou velkou láskou je kobyłka Wendy. Starám se o ni obvykle dvakrát nebo třikrát týdně. O prázdninách každý den! Je zbarvená do tmavěhněda. Chutná jí skoro všechno! „I love Wendy!“

(Eliška Pelechová, 7. A)

Nejraději jsem ve společnosti svého koníka Damiona. Starám se o něj třikrát týdně a o prázdninách každý den. Je to tmavý hnědák. Má lysinu ve tvaru blesku. Jeho nejlepším kamarádem jsem já. Má rád různé pamlsky a miluje dlouhé projížďky.

(Kristýna Hájková, 7. A)

Wendy a Damion, jak je kreslíme i při vyučování:



Smutná šla žena, a i přesto,
že hluboká tma halila město
a studený vítr prudce vál,
kráčela neohroženě dál.
Na holá ramena jí spadaly vlasy,
slzy jí ubíraly z její krásy.
V paměti si promítala předchozí roky,
k mostu ji pomalu vedly kroky.
Přes zábradlí se přehoupla a chtěla skákat volným pádem,
poslední minuty se loučila s životem, kamarádem.
Avšak nebyla jediná, kdo v tu chvíli na mostě stál,
šťěstí je veliké, že procházející číslo na hasiče znal.
Hasiči přijeli v tu pravou chvíli
a za pět minut dvanáct dívku zachránili.

(Kristýna Kohoutová, budova v ZŠ Nová ul., báseň do hasičské lit. soutěže)

Má nejoblíbenější kniha

Mou nejoblíbenější knížkou je Klapzubova jedenáctka od Eduarda Basse. Velmi mě zaujala, a navíc je o sportu, který mě baví a o který se zajímám.

(Miroslav Sedlák, 9. B)

Čím budu?

Když jsem byl ještě malý, nevěděl jsem přesně, čím budu, až budu velký. Dělal mi to starosti. Dlouho jsem přemýšlel, a pak jsem přišel na to, že asi budu policistou. Věděl jsem, že to bude těžké, ale pomyslel jsem si, že to zvládnou.

Teď už chodím do 6. třídy, ale ta myšlenka mě pořád neopouští. Mamka říká, že se musím ve škole hodně snažit a dobře se učit, abych měl úspěchy, když chci, aby mě přijali na policejní školu.

Chci být dobrým policistou, protože to je povolání, kde budu mít možnost chránit lidi před těmi hlupáky, kteří slušné lidi přepadávají, okrádají, znásilňují, zabíjejí nebo týrají. Chci slušné lidi chránit, proto chci být policistou!

(Petr Davídek, 6. B)

Chtěla bych být kadeřnicí, ale mamka s tátou říkají, že když se nebudu učit, že kadeřnicí nebudu!

Já si myslím, že kadeřnice by měla umět lidem dobře poradit s jejich účesem, měla by mít vkus i dobré vzdělání.

Chtěla bych se stát kadeřnicí, protože mě baví česat lidi, vytvářet různé účesy mému bráchovi, mamce nebo tátovi. Taky se těším, až budeme mít ve škole chemii – ani nevím, proč. Asi proto, že kadeřnice by měla chemii rozumět. Už teď vím, čím bych chtěla být, až budu dospělá.

(Markéta Řežábková, 6. B)

Já bych se chtěla vyučit kadeřnicí, protože se mi tohle povolání líbí a mohla bych stříhat ženy, muže i děti.

Chtěla bych si postavit salón pro kadeřnictví, a tak se naučím pěkně stříhat lidi. To by mě opravdu bavilo.

(Irena Kandrová, 6. B)

Chtěl bych se stát veterinářem. Mám rád zvířata a rád jim pomáhám. Inspiroval mě můj pes – vlastně oba psi – Jerry a Cita.

Jerry je moc aktivní, a tak ho učím poslouchat. Cita měla nádor, velkou bouli na břicho. Hodně jí to bolelo a já jsem se o ni staral a moc jsem jí pomáhal.

Možná se stanu veterinářem a cvičitelem dohromady! Existuje mnoho povolání, ve kterých bych se asi uměl uplatnit, ale veterina mě přitahuje ze všeho nejvíc.

Máma tvrdí, že by ze mě byl dobrý voják. Nevím. Opravdu?

Mohl bych být také číšníkem! Baví mě pracovat v kuchyni a někoho obsluhovat. Ale pro to nejsem dosud rozhodnutý.

Také by mě bavilo pracovat u počítače a být architektem, co projektuje stavby.

Nebo bych také mohl být truhlářem jako můj děda. Býval myslivcem, ale teď se věnuje nejvíc truhlářině. Mamka pracuje na pile, tak občas dědovi přiveze nějaké dřevo a děda jí na oplátku třeba vyrobí pěknou poličku. No a tak mě taky napadlo, že když je děda truhlář a máma pracuje na pile, že bych mohl být třeba dřevorubec!

A tak někdy přemýšlím: jedna sestra pracuje u právníka, má to tu výhodu, že nás právník může zastupovat v právnických záležitostech. Druhá sestra je kuchařka – může nám něco výjimečného uvařit! Táta je zámečnický. Umí udělat zámek, svařovat. Všechna povolání mají své výhody!

Tak čím tedy budu nakonec JÁ?

(Jan Štrobl, 6. B)

Mé nejoblíbenější činnosti

Mou nejoblíbenější činností je práce i zábava na počítači, čtení zeměpisných knih a encyklopedií a malování. Ráda se dívám na přírodopisné a zeměpisné filmy.

Doma mám spoustu zeměpisných knih a encyklopedií. Nejvíce mě baví číst o vesmíru, meteoritech a planetách. Vesmír je stále neprozkoumaný, tajemný a záhadný. To mě na tom právě nejvíce přitahuje. Ráda čtu také o planetách, o Sluneční soustavě a o meteoritech. Nikdo neví, kdy a kam jaký meteorit spadne a co zajímavého spadne s ním.

Další mou zálibou jsou přírodopisné knihy a filmy. Baví mě číst nebo poslouchat o tom, jak se zvířata dokázala přizpůsobit měnícím se životním podmínkám nebo jak svým zbarvením nenápadně bojují proti predátorům.

Mé oblíbené zvíře je delfín. Je chytrý a šikovný. Žije ve volné přírodě, ale snadno se dokáže přizpůsobit i životu v zajetí.

Zajímám se i o ostatní podobné záležitosti jako jiné dívky, ale přesto nejraději čtu, a to právě zeměpisné a přírodopisné knihy a encyklopedie.

(Adéla Barešová, 8. B)

Někdy se také zabýváme básněmi nebo texty písní

Já mám kotě malý a mám ho hrozně rád. Celý den si hraje a je můj kamarád. A až bude velký, tak bude velký pán, on myšky chytat bude a bude koček král.

Já mám štěně malý a mám ho hrozně rád. Celý den si hraje a je můj kamarád. A až bude velký, tak bude velký pán, on dům mi hlídat bude a bude všech psů král.

Já mám hříbě malý a mám ho hrozně rád. Celý den si skáče a je můj kamarád. A až bude velký, tak bude velký pán, on vítěz bude dostihů a všech koní král.

(Eva Kutheilová, 8. A)

Jsi paprsek sluníčka, co mě všude hladí,
pohádkový čaroděj, co mě v noci svádí.
Nejtajnější hvězdička, co mi v noci září,
půlka mého srdíčka, co mi strašně schází...

(Kristýna Kurážová, 9. A)

Učení je děs, přináší nám stres!
Když tak často píšem testy, doma zavání to tresty.
A když přijde hodnocení, trička máme propoceny.
Máma na mě zase ječí, zkazil jsem si vysvědčení.
Zatrhla mi vycházky, bude měsíc bez lásky!

(Jan Musel, Jan Jirkovský, Milan Krupička, 9. A)

Co je vlastně láska?

Láska? Co je to vlastně Láska? Podle mě je láska cit, bez kterého nemůžeme žít.

Nemyslím tím to, že musíme být pořád spolu s tím, koho milujeme, i když by to bylo krásné. Ale láska je podle mě být vzdálený, a přesto vydržet ...

(Erika Pohlodková, 8. B)

Vzpomeň si, až hvězdy zhasnou,
vzpomeň si na chvíli krásnou,
vzpomeň si, až půjdeš spát,
že je někdo, kdo má tě rád...

(Pavel Machek, 9. A)

Manon

Proč Manon, ač byla, jaká byla,
proč svou lásku objevila?
Čím to, že milého lásku neztratila,
i když se špatně zachovala?

Než aby za klášterní zdi žila,
raději s láskou do Paříže utíkala.
Kdyby Duvala znovu nepotkala,
možná by až do stáří žila, milovala...

(Nikola Křídová, 9. A)

Rýmujeme krátká slova

Rak si plave jenom tak – já jsem rak - a kdo je pak?
Náhle mrk, natáh krk, na břehu si leží vlk.

Vlka náhle popad šok, jak se lek, si zranil bok.
Jak tak kouká, je mu divné, co se mu před okem mihne.

Neviděl tu růsti buk, jemu to však bylo fuk.
Pak se napil, vodu srk, klidně usnul, aniž mrk!

(Adéla Barešová, 8. B)

Pro mou nejlepší kamarádku

Přátelství pevné jako skála,
jako skála, která je stálá.
Je to štěstí, které se za peníze nedává,
výhra, která se každý den nestává.

Doufám, že tahle básnička ti úsměv přináší,
chci, ať štěstí v Tvém srdci navždy roznáší,
pro mě to štěstí největší.

Hloupý je ten, kdo se s Tebou rozloučí.
Mám Tě ráda. na tom se nic nemění,
tenhle názor můj se vážně nezmění.

(Nikola Kovářová, 8. B)

Jak jsme byli v Berlíně

Naší škole se dostalo velké odměny. Díky aktivitě paní učitelky Řezáčové v mezinárodním projektu Comenius jsme získali finanční odměnu na cestování, a tak mohl být uskutečněn zájezd do Berlína pro ty žáky a učitele, kteří se práci na projektu nejvíce věnovali.

Cesta autobusem do Berlína začala 6. dubna 2009 na parkovišti na Mariánském náměstí. Odjžděli jsme v jednu hodinu po půlnoci. Zájezd do Berlína jsme uvítali z několika důvodů. Jednak rádi cestujeme – a pak taky, že se ulijeme ze školy.

Při jízdě byla celkem nuda, protože jsme si nesměli povídat. Když jsme se kolem 7. hodiny ráno probudili, byli jsme už jen asi 80 km od „Tropického parku“. kam měl náš zájezd namířeno napřed.

Po zaplacení vstupného jsme se šli převléci – a tím začaly naše atrakce v tomto areálu.

Velká legrace byla u bazénu „Jižní moře“. Navštívili jsme i tobogány, lagunu, prošli jsme se mezi tropickými stromy, dostalo se i na celkovou obchůzku areálu.

Pak byl čas na oběd. Mohli jsme si nabrat jídla, kolik jsme chtěli. Po jídle jsme pokračovali v zábavě v aquaparku.

Když nastal čas naše dovádění ukončit, odvezli nás do hotelu, kde jsme měli zajištěno ubytování.

Druhý den jsme se nasnídali a vyrazili jsme na obhlídku a návštěvu berlínských památek. Všechno jsme si prohlédli a poté jsme šli nahoru na vysílací věž. Měli jsme z té výšky trochu strach, ale všichni jsme to přežili ve zdraví.

Brzy pak následoval návrat domů. Všem se nám zájezd líbil vzpomínat na něj budeme určitě dlouho.

(Dan Dvořák, Gábina Řimnáčová, Nikola Ratajová, 6. B)

Až se jaro vrátí

Až se jaro vrátí, to zas bude ráj,
zelenat se bude celý širý kraj.
Slunce bude svítit, větřík teple dout,
potok bude hučet zproštěn zimních pout.
Louky budou vonět, stromy budou kvést
a skřivánek vzhůru do nebe se nést.

(Jana Hauserová, 7. A)

Naše exkurze na Střední školu zemědělskou a veterinární

Ve čtvrtek 30. dubna jsme měli zajištěnou exkurzi na Střední školu zemědělskou a veterinární v Českých Budějovicích. Hned po 8. hodině ráno jsme vyrazili pěšky k areálu školy na Rudolfovské ulici.

Tam jsme byli rozděleni do několika skupin. Ujali se nás nejen studenti školy, kteří pro nás program připravili, ale i jejich učitelé. Velmi srdečně nás přivítali.

Naše skupina šla nejdříve do učebny, kde nás student druhého ročníku pomocí videoprojekce zavedl do několika odborných odvětví. Dozvěděli jsme se, čím se zabývá meteorologie, pedologie, fenologie a hydrologie. Na většinu jeho otázek jsme dokonce znali odpovědi!

Pak jsme byli rozděleni do dalších menších skupinek, tentokrát soutěžních. Měli jsme soutěž v praktických znalostech a dovednostech z těchto oborů. Meteorologii jsme zvládli všichni výborně. Největší potíže nám dělalo určování a poznávání ovocných stromů v areálu školního sadu, protože stromky byly mladé, většinou již odkvetlé a jejich lístky byly dosud nepřesvědčivě malé. Bezpečně jsme poznali pouze třešeň, protože se na ní po odkvětu již začínaly tvořit malé zelené třešničky.

Měli jsme neobyčejnou „kliku“, protože jsme měli možnost sledovat právě probíhající zarybňování školního chovného rybníčku. Malí kapříci sebou mrskali a už se určitě těšili do vody. O tom, jak ve školních rybníčcích škodí neznámá vydra, nám vyprávěl sám ředitel školy.

Pak jsme si prohlíželi areály skleníků a záhonů. Skleníky tam mají i vytápěné, aby zde mohli pěstovat i rostliny tropické a teplomilné.

Dalším naším vzdělávacím stanovištěm byla půdní místnost věnovaná vědě o chovu včel. Dozvěděli jsme se všechny zajímavosti ze včelího světa a také jsme dostávali ochutnat pravý včelí med. Mohli jsme si zkusit vyrobit svíčku z plátu včelího vosku. Někteří z nás dokonce zauvažovali o tom, že se příští školní rok přihlásí do tamějšího včelařského kroužku.

Nejvíce jsme se ale těšili na poslední, zoologickou část exkurze. Po očku jsme totiž po celou dobu pokukovali po našich spolužácích, kteří se už vozili na koních anebo se věnovali malým jehňátkům.

Ale i toho jsme se dočkali. Nejvíce nás nadchlo, že jsme měli možnost vidět dvojčátka, jehňátka černé barvy, která byla jen několik hodin stará. Obě malé ovečky se totiž narodily v noci před naším příchodem! Kromě nich jsme viděli celé stádečko oveček i s jehňaty, mladá prasátka i další zajímavá zvířata.

No a nakonec přišli na řadu oba huculové, Myška a Ural. Všichni měli možnost se pod odborným vedením na nich svézt. No a to byl závěr exkurze pro naši skupinu. Čekalo nás vyhodnocení soutěže a sladká pozornost v podobě Fidorky. Exkurze se nám líbila. Škoda jen, že jsme museli na odpolední vyučování.

(Skupinová práce žáků 6. A a 6. B)

Jaký jsem já žák?

Jakou jsem já žákyní? Popravdě řečeno, tuhle otázku si příliš často nekladu. Ale když už se nad tím zamyslím...

Každopádně si myslím, že docházku mám dobrou. Nechodím za školu a doma zůstávám, jen když jsem nemocná.

Přiznávám, že občas přijdu do školy pozdě. Zejména na odpolední vyučování. V tom případě se pokaždé setkávám s panem ředitelem...

A co učení? Ano, jsem si vědoma toho, že jsem se letos zhoršila. Ale teď už se snažím! Už vím, že pokud se chci dostat na školu, o kterou budu mít zájem, musím pro to něco udělat.

Domácí úkoly si řádně zaznamenávám a doma také vypracuji. Jen někdy se stane, že na úkol zapomenou. V tom případě nejsem líná udělat si úkol ve škole. Doma si látku poctivě opakuji – i když musím přiznat, že fyzika, chemie, dějepis, zeměpis a přírodopis nepatří k mým oblíbeným předmětům. Ani vlastně nevím, ve kterém předmětu jsem opravdu dobrá, kde mám své klady.

Po škole jdu domů. Vypracuji si úkoly a někdy si i něco zopakuji. Když je špatné počasí, moc ráda čtu, sednu si k počítači nebo se dívám na televizi.

Když je venku hezky, jdu ven s kamarády, jdu si zabruslit nebo zajezdit na kole.

Každopádně jsem ale asi jako všichni žáci a studenti ráda, když nastanou prázdniny a nemáme žádné školní povinnosti.

Nakonec to shrnu: nejsem žákyní nejlepší, ale ani nejhorší. Jsem zkrátka průměrná – ale budu se snažit to zlepšit..

(Alexandra Ikriová, 8. B)

Kniha mého srdce

Černý hřebec

Už odmalinka miluji koně, proto je mou nejoblíbenější knihou kniha o černém hřebci. Děj knížky se mi moc líbí, a proto jsem ji přečetla nejméně třikrát.

Když se rozhodnu, že si budu číst, vyberu si vždycky knížku o koních. Někdy mě mrzí, že mám nějak málo času na to, abych četla, ale nejsem ten typ, co čte po nocích.

Kniha o Černém hřebci dokonale popisuje vzájemné porozumění člověka a koně. Dokáže-li někdo jezdit na koni bez jakýchkoliv pomůcek, jako je uzdička a sedlo, je to veliká zásluha a odměna, protože se sedlem dokáže na koni jezdit hodně lidí.

Jestli se mi jednou poštěstí a budu mít svého koně, chtěla bych dokázat jezdit na něm bez sedla. To je můj životní sen. Inspirovala mě ta smyšlená knížka.

(Daniela Růžičková, 9. B)

Sběrová akce plastových víček - aneb Den Země na Bárovce

Na vědomost všem se dává, že nyní probíhá sběrová akce všech plastových víček od plastových i neplastových lahví! Na dnešní den se škola a hlavně učitelé dohodli zapojit všechny žáky do sběrové akce materiálu na školní logo.

Tak – a je to venku! Již jsme se prořekli. Víčka budou použita na obří školní logo z víček všech velikostí. Kdo ví? Třeba se s tímto výtvozem dostaneme do Guinnessovy knihy rekordů! Nebylo by to fajn?

Zpočátku byla na sbírání jen jedna paní učitelka, ale zakrátko se k ní připojili dva aktivní žáci z 9. ročníku a pak teprve začala ta pravá zábava.

Jeden fotil, druhý vážil, zapisoval – a paní učitelka na to dohlížela. Zničehonic se na vrcholku sáhodlouhých a úmorných schodů objevily postavy žáků z 9. B, s rukama vytaženými až na zem, a křečovitě držící skoro dvoukilový kýbl plný víček. To už bylo něco! „Nejspíš nás nikdo nepřekoná!“, mysleli si, ale neměli pravdu.

Nejvíce víček přinesla 5. B. Proto je pro ně nachystána finanční odměna jako příspěvek na třídní výlet.

Chtěli bychom taky pochválit třídu 1. A, ze které přineslo víčka nejvíce žáků.

Sídlíme v ulici J. Š. Baara, kde máme stanoviště k výběru víček i od vás. Zaznamenali jsme totiž, že mnoho žáků i učitelů nakonec zapomělo – nebo se jim zkrátka zvěst o akci nedonesla. Naštěstí se objevila záchrana ve formě plné krabice víček od žáků z nižších ročníků.

Mezitím se nosilo po menších i větších pytlích, pytlících i taškách. No, nebyla to žádná velká sláva, a proto bychom chtěli apelovat na rodiče, babičky, dědečky, strýčky a tetičky, aby pomáhali dětem sbírat a popřípadě i vozit víčka do naší školy. Doufáme, že tato akce bude mít výsledek a předem za vaše víčka děkujeme.

(Petr Churáček a Jakub Chán, 9. A)

Zpráva o školním plesu

V sobotu 14. března 2009 se konal v pořadí již třetí reprezentační ples naší školy J. Š. Baara. Tentokrát probíhal v kulturním zařízení Bazilika. Ples byl bohatý na různorodý kulturní program, ve kterém se kromě jiných předvedli se svým uměním i žáci školy. Všichni si dobře zatančili a potěšili se příjemnými písničkami. I ceny v tombole stály zato! Snad každý něco vyhrál! Všem rodičům a jejich známým děkujeme za účast. Snad se příští rok setkáme na další takové příjemné společenské akci.

(Kolektiv vedení, učitelů a zaměstnanců školy)

Jedenáctého září

Ten den byl jako každý jiný,
avšak k tragédii se chýlilo co chvíli.
Dvojčata, pýcha Ameriky, ve své výšce kralovala,
a proto tenkrát mnoha lidem život vzala.

Každý v dohledu k obloze své oči zdvihl,
když nad městem dlouhý stín se mihl.
Klid prořízl výbuch následován dýmem,
to severní věž se střetla s letounem.

Záhy i jižní věž stihlo neštěstí,
a zatímco Dvojčata se hroutila pod svou hrdostí,
hasiči chtěli zachránit životů na tisíce,
co v Dvojčatech dennodenně pobývaly nejvíce.

S duněním se věže propadly,
mnoho živého s sebou servaly,
také hasiče, kteří životy své dali,
aby osudy jiných dále pokračovaly.

Pod sutěmi hluboko pohřbení,
jejich srdce pomalu ztrácela síly na bití.
Jeden po druhém postupně umíral,
mezitím se k nim tým záchranářů prodíral.

Tma, prašný vzduch a trosky hasiče obklopovaly
a na tvářích se jim společně podepisovaly.
Dva muži však stále přežívali,
jen slovy si naději dodávali.

Po celém dni spatřili opět světlo,
zpola udušené je shromáždění záchranářů našlo.
Kolem se rozléhal křik, prosby a pláč,
ach, jak krutý je život hráč!

Na místě Dvojčat je vepsán příběh obětí,
ani rok, dva či třicet let to nezmění.
Černá vlajka opět zavlaje,
když jedenáctého září nastane.

(Linda Jandová, 9. C, budova ZŠ v Nové ulici. Oceněno v lit. soutěži hasičů)

Náš školní zájezd do Salzburgu

Díky ocenění ceny Label, kterou naše škola získala díky zapojení do evropského projektu Comenius, měli žáci čtvrté a páté třídy možnost zúčastnit se zájezdu do rakouského Salzburgu. Zájezd organizovala paní učitelka Řezáčová.

Ráno jsem vstala. S tatškou jsme se nasnídali a vyrazili jsme ke stanovišti autobusu. Po chvíli přišla paní učitelka a my jsme mohli začít nastupovat.

Všichni jsme se těšili, co v tento den zažijeme. Při cestě autobusem jsme se seznámili s naší průvodkyní Alexandrou Kloboučnickovou, která nám řekla mnoho zajímavých informací o Salzburgu a o Hallstadtu.

Po třech hodinách jízdy jsme přijeli do Salzburgu. Zde jsme navštívili muzeum Wolfganga Amadea Mozarta.

V muzeu bylo plno zajímavých věcí! Třeba Mozartovy vlasy, jeho úplně první malinké housličky a mnoho různých obrazů.

Po prohlídce muzea jsme si šli prohlédnout město. Bylo krásné, ale měli jsme nějak málo času. Museli jsme se vrátit zpátky do autobusu, protože nás čekala ještě prohlídka Hallstadtu.

Do Hallstadtu jsme jeli asi dvě hodiny. Když jsme tam dorazili, šli jsme k obří lanovce, kde jsme dostali k dispozici audio přehrávače. A za chvíli už jsme se vezli na veliký kopec. Prohlídka byla super!

Jeli jsme dvěma klouzačkami a z audio přehrávačů jsme se toho hodně dozvěděli. Nakonec jsme jeli skvělým vláčkem. I když jsme vypadali jako popeláři, bylo to krásné!

Po prohlídce nejstaršího dolu na světě jsme šli nakupovat do malého občůdku na kopci. Sjeli jsme dolů zase lanovkou a šli jsme si prohlédnout městečko Hallstadt. Moc se nám tam líbilo, ale protože jsme už byli dost unavení, rádi jsme viděli náš autobus.

Zpáteční cesta trvala asi čtyři hodiny, do Českých Budějovic jsme přijeli v deset hodin večer. Byl to moc krásný den!

(Eliška Zikešová, 5. A)

Poslední aktualita: Bárovka byla počtvrté v Prčicích!

V sobotu 16. 5. 2009 se žáci i učitelé obou našich školních budov již počtvrté zúčastnili tradičního dálkového pochodu „Do Prčic“.

Přestože tentokrát nebylo ideální počasí, výpravy se zúčastnilo 88 „dálkoplazů“, tedy v historii školy nejvyšší počet! Do cíle dorazili všichni! Jsme velmi rádi, že s námi letos šlo více rodičů než dříve, a těšíme se na další ročník. Snad bude hezčí počasí!

(Za organizátory: Mgr. Zdeňka Ditrichová)

Průpad ztraceného hopíka



Will

Barry

AHOJ WILLY, HOPÍKŮM SE NĚCO STALO ALE NEROUŽÍTE TOHŮ, CO ŘÍKALI.

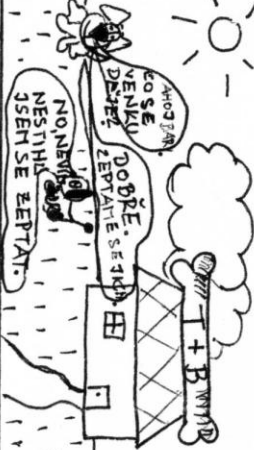
JÁ JÁH PŮRIZU, TĚČI HOPÍKU ROZUMŮM.

ÚVOD: Jednoho krásného dne pádili hopíci z oblaků na zem.

POZDĚJÍ:

HOPÍCI POŘÁDALI ZÁKONY VE SKÁLNĚ, JEDEN Z NICH VYSKOČIL ALE UŽ NEDOPADL NA ZEM.

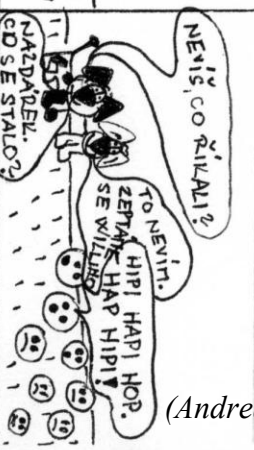
DĚVČENĚ



CO SE NĚMU DĚJE? NEJSTE HOPÍCI? NEJSTE HOPÍCI? NEJSTE HOPÍCI?

NEVÍŠ, KDE BY HOHL BÝT?

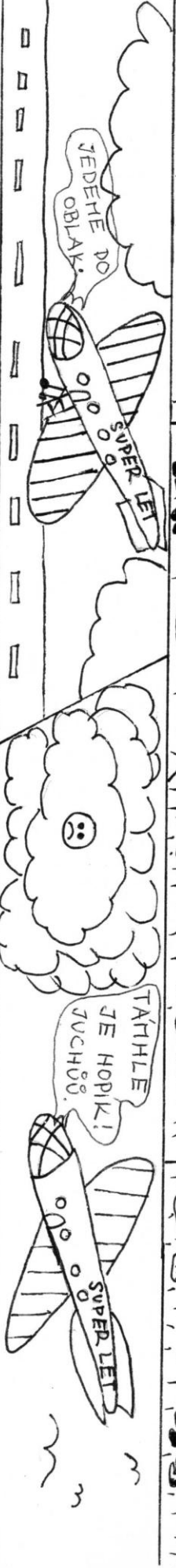
ASI TO TUSÍ, HOŽNÁ, VÍZEL NA HRÁKVI!



NEVÍŠ, CO ŘÍKALI? TO NEVÍŠ. HIPPI HAPI HOP, ZEPALÍ HAP HIPPI SE WILLIEM.

TO JE DOBRÝ NÁPAD. POĚTEHTE NAŠÍM SUPERNOVÝM LETÁBLET

JOOOO!



JEDENHĚ DO OBLAKŮ.

TÁHLE JE HOPÍKI! JE TUCHDŮ.

A JSHE TADY. UFFF.

OD MINISTĚRSTVA POLICIE ZISKANÁTE OCENĚNÍ. PROŠLI JSTE DETEKTIVNÍ ZKOUŠKOU.

COŽE?

KONEC.